

NSZZ

Solidarność

**REGION
PODLASKI**

BIULETYN INFORMACYJNY NR 103 (283) ● 15.09.2001

ZAMACH NA WOLNY ŚWIAT

Prezydium Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” ze wstrząsem i przerażeniem przyjęło wiadomość o tragedii w Nowym Jorku i Waszyngtonie, o barbarzyńskim terrorystycznym zamachu na niewinną ludność cywilną, cywilizację i instytucje wolnego świata.

Jesteśmy przekonani, że brak sprawiedliwości społecznej, prześladowania, gwałcenie wartości uniwersalnych i praw człowieka oraz nędza prowadzą do ludzkiego nieszczęścia i terroryzmu. Dlatego uważamy, że wszyscy, którzy wierzą w humanistyczne wartości wolnego świata, powinni zintensyfikować

swoje wysiłki w celu wykorzenienia tych klęsk, które są hańbą cywilizacji.

Pogrążeni w bólu i smutku, łączymy się w modlitwie z rodzinami tych, którzy stracili życie i z tymi, którzy zostali ranni w czasie ataku lub operacji ratunkowej. Wyrażamy nasze najgłębsze współczucie i przesyłamy wyrazy solidarności Narodowi Amerykańskiemu i naszym przyjaciółom z AFL-CIO.

Białystok, 13 września 2001 r.

**Za Prezydium ZR Podlaskiego NSZZ „Solidarność”
Józef MOZOLEWSKI**

**BIULETYN
INFORMACYJNY
JEST PISMEM
WEWNĄTRZZWIĄZKOWYM**

INFORMACJA

Biuro Poselskie AWS uprzejmie informuje, iż poseł Józef Mozolewski przyjmuje interesantów we wszystkie poniedziałki w godzinach 9.00 – 15.00 w siedzibie swojego biura przy ulicy Suraskiej 1 w Białymstoku oraz w Biurach terenowych:

Mońki
ul. Kolejowa 2

Dąbrowa Białostocka
ul. 1000-lecia PP. 4

Lipsk
ul. Jermokowicza 4

Janów
ul. Sokólska 18

Knyszyn
ul. Rynek 39

**Biuro Poselsko-Senatorskie AWS
Józefa Mozolewskiego i
Jana Chojnowskiego
Hajnówka 3 Maja 24
tel./fax 682-43-05**

Suwałki
ul. Kościuszki 59

Bielsk Podlaski
ul. 3 Maja 17

**Biuro Senatorskie AWS
Jana Chojnowskiego
Białystok**
ul. Kilińskiego 12/9
tel/fax. 732-42-60

Czarna Białostocka
ul. Piłsudskiego 9

Biuro Poselskie AWS Krzysztofa Jurgieła informuje, iż przyjmuje interesantów w każdy poniedziałek w godz. 8.00 – 9.30 w Białymstoku przy ul. Suraskiej 1 pokój 210 tel. 742-30-37

**Konto ZR Podlaskiego
BGŻ SA O/Białystok
20301084-116381-2706-1100**

Z PRAC

KOMISJI KRAJOWEJ

Stanowisko Prezydium KK nr 143/2001 ws. wykonania ustawy budżetowej na rok 2001

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zwraca się z prośbą do Premiera RP o pilne wykonanie artykułów 39 i 41 ustawy budżetowej na rok 2001, to jest przekazanie na Fundusz Pracy niewykorzystanych środków finansowych przeznaczonych w budżecie na współfinansowanie Programu SAPARD oraz zwiększenie do 100.000 tys. zł rezerwy celowej na zasiłki z pomocy społecznej.

Gdańsk, 11.09.2001 r.
Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

Stanowisko Prezydium KK nr 144/2001 ws. przywrócenia podwyższonych zasiłków przedemerytalnych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zwraca się do Premiera RP o wydanie w trybie pilnym rozporządzenia Rady Ministrów w trybie art. 37i. 4. ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu z 14 grudnia 1994 r. przywracającego podwyższony zasiłek przedemerytalny w powiatach określonych jako zagrożone strukturalną recesją i degradacją społeczną.

Gdańsk, 11.09.2001 r.
Prezydium KK NSZZ „Solidarność”

Stanowisko Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” w sprawie wyborów parlamentarnych

W 1980 roku Polacy opowiedzieli się za swoim prawem do suwerennego decydowania o własnym losie. Szansę tę uzyskali dopiero dziesięć lat później dzięki niezłomnej walce NSZZ „Solidarność” o wolność, prawa obywatelskie i pracownicze.

W zbliżających się wyborach parlamentarnych związek nasz jako organizacja nie uczestniczy, jednakże członkowie naszego związku znajdują się na listach wyborczych. Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” zgłosił następujące kandydatury:

Kandydat do Senatu RP z listy „Senat 2001”:

1. **Stanisław Marczuk** – Przewodniczący Zarządu Regionu Białystok NSZZ „Solidarność” w latach 1981-1991, Senator RP ostatniej kadencji. Kandydat do Sejmu RP z listy AWSP:

2. **Jerzy Andrzej Lach** – obecny Wiceprzewodniczący Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”, Wiceprzewodniczący Sejmiku woj. podlaskiego oraz udzielił poparcia kandydatom bloku „Senat 2001” w osobach:

Krystyny Czuby i Jana Chojnowskiego w wyborach do Senatu RP.

Kandydaci zgłoszeni przez Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”, zyskali zaufanie i akceptację naszego związku. Ich obecność w parlamencie powinna służyć obronie praw pracowniczych, która jest naszym obowiązkiem. Dzięki obecności w parlamencie ludzi związanych bezpośrednio z NSZZ „Solidarność” Zarząd Regionu, a tym samym członkowie związku będą mieli możliwość bezpośredniej informacji o pracy parlamentu, szczególnie o sprawach związanych z prawem pracy, co z kolei pozwoli na stosowne działania w obronie spraw pracowniczych.

Realizacja tych zadań wymaga zaangażowania każdego z nas. Dlatego w XXI rocznicę podpisania Porozumień Sierpniowych zwracamy się z apelem do wszystkich członków i sympatyków Związku, a także środowisk pracowniczych o udział w wrześniowych wyborach parlamentarnych i głosowanie na kandydatów popieranych przez Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”.

Białystok, dnia 10 września 2001 r.

ADRESY ODDZIAŁÓW

17-200 Hajnówka,
pn.-śr. 15.00-18.00
czw.-pt. 11.00-14.00
ul. 3 Maja 24, tel/fax 682-43-05
Roman Sadokierski

16-020 Czarna Białostocka
wt.-czw. 15.00-18.00
ul. Torowa 15, tel. 710-28-82
Janusz Gromowski

18-100 Łapy
pn.-pt. 9.00-16.00
ul. Sikorskiego 54, tel. 715-29-03
Marianna Kaczyńska

17-300 Siemiatycze
pn.-pt. 12.00-16.00
ul. Pałacowa 19, tel. 655-31-41
Bożena Śliwińska

17-100 Bielsk Podlaski
śr. 13.00-16.00
ul. 3 Maja 17, tel. 730-28-92
Krzysztof Linka

16-100 Sokółka
pn.-pt. 8.00-12.00
ul. Piłsudskiego 8, tel. 711-21-10
Alina Sokołowska

19-100 Mońki
pn.-pt. 8.00-12.00
ul. Kolejowa 2, tel. 716-30-03
Karol Mozolewski

16-200 Dąbrowa Białostocka
pn.-pt. 9.00-13.00
ul. Tysiąclecia PP 4,
tel. 712-12-56
Maciej Sulik

16-400 Suwałki
pn.-pt. 8.00-16.00
ul. Kościuszki 32
tel. 087 566-29-00 566-52-89, fax
566-71-06
Edyta Ulanowicz

16-300 Augustów
pn.-pt. 8.00-15.00
ul. Rynek Z. Augusta 9
tel. 087 643-52-61
Halina Chmielewska

19-200 Grajewo
pn.-pt. 8.00-15.00
ul. Wojska Polskiego 20
tel. 086 272-27-31
Ireneusz Szczepański

Pan Maciej Płażyński Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

W oparciu o art. 118 Regulaminu Sejmu RP występuję z zapytaniem do Pana Premiera w związku z sytuacją Zakładów Przemysłu Sklejek BIAFORM S.A. w Białymstoku.

Organizacje Związkowe Zakładów Przemysłu Sklejek BIAFORM S.A. w Białymstoku, działając wspólnie i pod presją załogi stojącej wobec niepewności losu przedsiębiorstwa, utworzyły Towarzystwo Inwestycyjne SKLEJKA Sp. z o.o. w celu wykupienia akcji Spółki BIAFORM S.A., pozostającej w strukturach własnościowych IV N.F.I. „Progress”. W maju 2000 roku Towarzystwo Inwestycyjne SKLEJKA Sp. z o.o. przedłożyło stosowną ofertę wykupu akcji do PZU N.F.I. „Management”. Do chwili obecnej, oferta wykupu akcji pozostała bez jasnej odpowiedzi. W tym czasie, Rada Nadzorcza BIAFORM S.A. odwołała zarząd spółki, który przychylnie traktował inicjatywę załogi zmierzającą do „wzięcia swoich losów we własne ręce”. Jednocześnie RN stwierdziła, iż źle ocenia pomysł przejęcia kontroli własnościowej spółki przez inicjatywę pracowniczą i oświadczyła, że w N.F.I. są plany sprzedaży akcji dla inwestora z „zewnątrz”.

W tej sytuacji uzasadnione są obawy załogi o losy przedsiębiorstwa. Nie takiego modelu prywatyzacji oczekiwali pracownicy.

W związku z powyższym, zwracam się do Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy działania N.F.I. nie spowodują przejęcia części tego zakładu przez nieznanego inwestora?

Poseł RP Józef MOZOLEWSKI

Białystok, dn. 10.09.2001 r.

Pani Krystyna Łukaszuk WOJEWODA PODLASKI

Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” informuje, iż w pełni popiera wniosek (L.dz.76/2001 z dnia 4.09.2001) Rady Oddziału Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” w Suwałkach w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały nr XLV/408/2001 Rady Miejskiej w Suwałkach dotyczącej likwidacji Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Suwałkach i wnosi o stwierdzenie nieważności tej uchwały.

Uzasadnienie

Podjęcie przez radę gminy uchwały, z pominięciem obowiązkowego uprzednio przedłożenia projektu uchwały do zaopiniowania związkom zawodowym, w myśl art. 19 ustawy z dnia 25 maja 1991 r. o związkach zawodowych, stanowi rażące naruszenie prawa, powodujące nieważność uchwały. Taki pogląd wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 1991.12.19 (NSA SA/Kr 1512/91 Wokanda 1992/5/21).

Związki zawodowe są uprawnione do opiniowania projektów i założeń przepisów gminnych pod warunkiem, że treść przewidywanych unormowań wkraczałaby wprost lub przynajmniej pośrednio w obszar chronionych praw i interesów pracowniczych.

Przyjęcie szerokiej interpretacji oznacza, iż opinii związków zawodowych mogą podlegać także przygotowywane przez organy samorządu terytorialnego akty prawne dotyczące interesów osób zatrudnionych i ich rodzin jako mieszkańców wspólnoty lokalnej.

Zgodnie, zaś z art. 7 ust. 1 pkt. 5 ustawy o samorządzie gminnym do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty dotyczących zapewnienia nieprzerwanego sprawowania opieki zdrowotnej nad ludnością.

Z tych więc powodów wniosek o stwierdzenie nieważności uchwały nr XLV/408/2001 Rady Miejskiej w Suwałkach jest w pełni uzasadniony.

Józef MOZOLEWSKI

Białystok, dn. 11.09.2001 r.

KAPŁAN

54. rocznica urodzin ks. Jerzego Popiełuszko, była okazją do zorganizowania wystawy o życiu zamordowanego w 1984 r. kapelana „Solidarność”. Otwarto ją 14.bm. – w dość niecodziennym miejscu – na Rynku Kościuszki, przed budynkiem Archiwum Państwowym.

Wcześniej uczestnicy uroczystości złożyli kwiaty i zapalili znicze pod pomnikiem ks. Jerzego Popiełuszki, gdzie modlili się o ustanie przemocy na świecie i o to, aby każdy człowiek mógł cieszyć się wolnością. Później w katedrze p.w. Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny odbyła się uroczysta msza św.

Organizatorem wystawy był Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” oraz Krystyna Łukaszyk, wojewoda podlaski, a patronat honorowy objął nad nią abp Wojciech Ziemia i Ryszard Tur, prezydent miasta Białegostoku. Patronat medialny nad wystawą objęła „Gazeta Współczesna” i Radio Plus.

Przemówienie Przewodniczącego Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” Józefa Mozolewskiego z okazji uroczystego otwarcia wystawy „Kapłan”

Przewielebni Kapłani!, Szanowni Państwo!

Pragnę gorąco powitać wszystkich kapłanów, w szczególności zaś, Księdza Prata Zygmunta Malackiego z Warszawy. Równie serdecznie pragnę powitać Księdza Andrzeja Rogozińskiego kapelana podlaskiej „Solidarność”.

Witam poczty sztandarowe, parlamentarzystów, przedstawicieli administracji rządowej, władze samorządowe, przedstawicieli służb: policji, straży pożarnej, straży granicznej, związki kombatanckie, członków NSZZ „Solidarność”, młodzież oraz przedstawicieli mediów.

Dzisiaj bierzemy udział w wyjątkowej uroczystości otwarcia wystawy fotograficznej przedstawiającej życie, prace śmierć i pogrzeb Ks. Jerzego Popiełuszki zatytułowanej „Kapłan”.

Zdjęcia i materiały prasowe zgromadzono dzięki zaangażowaniu „Przeglądu Katolickiego”. Po raz pierwszy wystawę można było obejrzeć w roku 1985 w kościele Św. Stanisława Kostki na Żoliborzu.

W ostatnich dniach wszyscy jesteśmy szczególnie mocno wstrząśnięci cierpieniem i śmiercią niewinnych ofiar.

W październiku 1984 roku Polską wstrząsnęła wiadomość o barbarzyńskim morderstwie dokonanym na Ks. Jerzym Popiełuszce.

Dzisiaj i wówczas porażeni byliśmy planami zbrodniarzy przekraczającymi wszelkie zasady, nie szanującymi żadnych wartości i obnażającymi straszliwą pogardę dla życia ludzkiego.

Życie ks. Jerzego rozpoczęło się w naszym województwie, w pobliżu Suchowoli we wsi Okopy. Jego wielkim wzorem od najmłodszych lat był ojciec Maksymilian Kolbe.

Jego życie kapłańskie związane było z Warszawą gdzie m.in. prowadził katechezę dla studentów oraz pracował jako wikariusz w podwarszawskich parafiach.

wszyscy wiemy, iż od pierwszych dni stanu wojennego ks. Jerzy związał się z działaczami podziemia, którzy w jego mieszkaniu znaleźli schronienie i miejsce gdzie mogli prowadzić swoją działalność. Już w styczniu 1982 roku odprawił pierwszą Mszę Świętą za ojczyznę, kolejne przyciągały setki, tysiące osób.

W przepelnionym kościele Św. Stanisława gromadzili się robotnicy, przedstawiciele inteligencji, artyści, naukowcy, wszyscy, którzy poszukiwali słów otuchy i nadziei.

W swoim ostatnim kazaniu Ks. Jerzy powiedział:

„Aby zwyciężyć zło dobrem, trzeba trościć się o cnotę męstwa. Cnota męstwa jest przewyciężeniem ludzkiej słabości, zwłaszcza lęku i strachu. Chrześcijanin musi pamiętać, że bać się trzeba tylko zdrady Chrystusa za parę srebrników jałowego spokoju. Chrześcijaninowi nie

może wystarczyć tylko samo potępienie zła, kłamstwa, tchórzostwa, zniewolenia, nienawiści przemocy, ale sam musi być prawdziwym świadkiem, rzecznikiem i obrońcą sprawiedliwości, dobra, prawdy, wolności i miłości. O te wartości musi upominać się odważnie dla siebie i innych. Prawdziwie rozroptnym i sprawiedliwym mówił Ojciec Święty może być tylko człowiek mężny. Biada społeczeństwu wołał Prymas Tysiąclecia którego obywatele nie rządzą się męstwem. (...)

To właśnie męstwo nieustraszone wobec wszelkiego naporu zła i uległe wobec wszelkiej potrzeby wsparcia i miłosierdzia stało się tym co gromadziło ludzi wokół ks. Jerzego Popiełuszki kapłana ludzi pracy.

Dzisiaj chciałbym gorąco podziękować wszystkim kapłanom, którzy są dla nas wsparciem w chwilach osobistych trudności i nieszczęść, którzy bez względu na zmieniającą się rzeczywistość i przeżywane problemy społeczne swoją duszpasterską pracą dodają nam otuchy i wiary w to, iż dobro zawsze zwycięża.

Szanowni Państwo!

Jutro, we wczesnych godzinach rannych wyruszamy na tradycyjną pielgrzymkę świata pracy na Jasną Górę. Mam nadzieję, że gdy staniami przed obliczem Czarnej madonny i wspomnimy jeszcze raz postać księdza Jerzego i słowa prawdy za które przelał swoją męczeńską krew, to dzięki łasce matki Bożej powrócimy z nowym animuszem do dalszej trudnej pracy nad przemianą naszej ojczyzny, zakładów pracy i rodzin.

Szanowni Państwo!

Wystawę „Kapłan” uważam za otwartą.

OTRZYMAŁEM ZADANIE...

Rozmowa z wiceprzewodniczącym Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” Jerzym Lachem – kandydatem na posła z listy AWSP

– Czy decydując się kandydować do Sejmu, postanowiłeś zakończyć działalność związkową i rozpocząć uprawianie polityki?

– Wprost przeciwnie. Moja decyzja o kandydowaniu do Sejmu wynika z przekonania, iż parlamentarzyści reprezentujący NSZZ „Solidarność” powinni pilnować tego, aby decyzje parlamentu istotne dla ludzi pracy były konsultowane i akceptowane przez Związek. Aby ciężary reform były możliwie równomiernie rozłożone na wszystkich obywateli naszego kraju, a materialne skutki koniecznych przemian ustrojowych nie odbierały ludziom godności i nie dewastowały ich rodzin.

Kandydowanie do Sejmu nie było też kwestią tylko mojego osobistego wyboru, lecz przede wszystkim poparcia m.in. Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”. Do wystawienia kandydatury zachęcali mnie też zwykli ludzie, członkowie Związku, którzy przychodzili do mnie i mówili, że w dotychczasowej działalności społecznej sprawdziłem się,

więc powinienem kandydować, gdyż ludzie, których charakteryzuje pracowitość, odpowiedzialność, uczciwość i przyzwoitość są w polityce bardzo potrzebni.

Związek zawodowy, mający w kraju tak silną pozycję, powinien posiadać swoich przedstawicieli w parlamencie, umocowanych nie w partiach politycznych, lecz w strukturach Związku i wobec niego służebnych oraz lojalnych.

– Jak to się więc dzieje, że kandydat tak wielkiego ugrupowania jakim jest NSZZ „Solidarność”, kandyduje z ostatniego miejsca na liście wyborczej?

– To jest właśnie przykład na to, jak przedstawiciele partii politycznych zabiegających o poparcie NSZZ „Solidarność” traktują w praktyce nasz Związek.

Moja decyzja o kandydowaniu wynika też z obawy, iż w Sejmie przyszłej kadencji znajdzie się znacznie więcej posłów z opcji liberalnych, nastawionych antypracowniczo. NSZZ „Solidarność” jest jednym z nielicznych ugrupowań, dla którego problemy społeczne są tak samo ważne jak gospodarcze, będziemy więc ich pilnować. Odnośnie ostatniego miejsca na liście, to można humorystycznie sparafrazować to tak: „ostatni będą pierwszymi”.

– O jaki elektorat zabiegałeś w swojej kampanii wyborczej. Na czyje poparcie najbardziej liczysz?

– Mój program wyborczy jest po prostu programem NSZZ „Solidarność”. Chcę podobnie jak Józef Mozołewski, realizować w Sejmie postulaty naszego Związku, załatwiać interesy naszych komisji zakładowych. W archiwum poselskim Józka Mozołewskiego są setki interpelacji, zapytań poselskich i wystąpień sejmowych, które kierował do najwyższych władz państwowych na wnioski komisji zakładowych i indywidualnych członków związku. Ja podobnie, czuję się zobowiązany kontynuować zadania, jakie nam będą stawiać nasi członkowie czy też władze związkowe. W takim działaniu mam już pewne doświadczenie, które zdobyłem w ramach działalności w Prezydium Rady Sejmiku Województwa Podlaskiego. W kampanii wyborczej wszyscy kandydaci mówią dużo, dużo obiecują... Ja kandyduję, nie żeby obiecywać „gruszki na wierzbie”, kandyduję żeby realizować konkretne zadania, jakie wobec mnie postawił Związek i jakie będą stawiali członkowie NSZZ „Solidarność” w tych trudnych dla nas czasach.

– Dziękuję za rozmowę.

Rozmawiał:
Miroslaw MARKOWSKI

JERZY ANDRZEJ

LACH

Ma 43 lata, mieszka i pracuje w Białymstoku. Wspólnie z żoną Marią wychowuje troje dzieci: Annę, Andrzeja i Artura. Ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Białostockiej. Pełni funkcję wiceprzewodniczącego Sejmiku Województwa Podlaskiego oraz wiceprzewodniczącego Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”. Jest honorowym członkiem „Polskiego Towarzystwa opieki nad Grobami Wojskowymi” we Lwowie. Interesuje się krótkofalarstwem, turystyką i sportem.

PROGRAM AKCJI WYBORCZEJ SOLIDARNOŚĆ PRAWICY

Akcja Wyborcza Solidarność Prawicy jest koalicją głównych ugrupowań polskiej prawicy. Zespala nurty polityczne od konserwatystów i chrześcijańskich demokratów, obozu niepodległościowego, ruchu chrześcijańsko-społecznego i chrześcijańskonarodowego. Każdy wnosi swój dorobek ideowy, programowy i organizacyjny, a także kapitał zaufania, jakim obdarzają go wyborcy. Mamy wspólne korzenie. Łączą nas wspólne wartości i podstawowe cele. Idziemy tą samą drogą.

Nasze korzenie – to lata starań o odzyskanie suwerenności Kraju pod sztandarem „Solidarności”.

Łączące nas wartości i cele to: dobro i godność człowieka; rodzina jako fundament społeczeństwa; państwo bezpieczne, suwerenne i sprawiedliwe.

Dobro i godność człowieka postrzegamy na gruncie etyki chrześcijańskiej. Człowiek ma prawo do życia od samego poczęcia do naturalnej śmierci. Jest wolny i równy wobec prawa. Musi mieć szanse rozwoju i pracy. Nie może być obiektem eksperymentów biologicznych, psychologicznych, ekonomicznych.

Rodzina to fundament ładu moralnego w społeczeństwie. Troska o nią jest głównym kryterium oceny władz wszystkich szczebli. W zdrowej rodzinie rodzice odpowiadają za siebie, za dzieci i ich rozwój, budując przyszłość Ojczyzny i narodu.

Państwo bezpieczne powinno być troską wszystkich Polaków. Starsze pokolenie, jak również szkoła muszą dbać o tę świadomość u dzieci i młodzieży. Nasza suwerenność i nasze bezpieczeństwo nie są nam dane raz na zawsze. Każda władza i każdy polityk powinni być rozliczni z dbałości o zewnętrzne bezpieczeństwo Polski, które może być zagrożone w różny sposób, choćby poprzez uzależnienie gospodarcze, w tym energetyczne.

Państwo sprawiedliwe gwarantuje szanse równego startu wszystkim swoim obywatelom. Stwarza powszechny dostęp do kształcenia. Daje poczucie bezpieczeństwa osobistego i majątkowego. Zapewnia równość wobec prawa. Otwiera jak najszersze możliwości zatrudnienia osobom przygotowanym do jego podjęcia.

I. Wspólna droga.

Pamiętamy nasze doświadczenia solidarnościowych rządów III Rzeczypospolitej, które po odsunięciu komunistów

stworzyły podwaliny nowoczesnej Polski. Dzięki ich determinacji oraz wysiłkowi milionów rodaków, oblicze naszego kraju zmieniło się nie do poznania. Ten czas wypełniły intensywną pracą również i nasze ugrupowania.

Powrót do władzy w 1993 roku polityków związanych z PRL-em zatrzymał jednak procesy modernizacyjne w państwie. Wysiłki SLD i PSL skoncentrowały się głównie na budowie własnego zaplecza w gospodarce i życiu publicznym. Zwłaszcza w publicznych mediach. Powołany jesienią 1997 roku rząd, w poczuciu odpowiedzialności podjął ryzyko nadgonienia czasu utraconego przez poprzedników. Wprowadzono m.in. cztery podstawowe reformy. Wstrzymywanie reformy systemu emerytalnego oraz ochrony zdrowia groziło w najbliższych latach zapaścią finansów publicznych. Reforma samorządowa rozszerzyła dostęp do władzy szerokich kręgów społeczeństwa. Reforma oświaty miała zapewnić młodzieży przygotowanie do życia na miarę XXI wieku.

Reformy te wzbudziły niepokój części społeczeństwa. Naraziły obywateli na przejściowe trudności. Rząd zdawał sobie sprawę z tego ryzyka, ale interes Polski przedłożył nad szukanie taniej popularności. We wdrażaniu reform wystąpiły błędy, które są usuwane. Od obranego kierunku nie może być odwrotu, gdyż jest to kierunek dobry dla państwa.

Czas wielkich i koniecznych zmian mamy już za sobą. Ich owoce nadejdą. Ale struktury państwa wymagają dalszego umacniania. Podstawowe zadania na dziś, to przede wszystkim:

- * likwidacja patologicznych zjawisk w życiu publicznym, zwłaszcza w gospodarce i polityce;

- * wyrównanie szans rozwoju i godnego życia dla wszystkich grup społecznych, co oznaczać musi powrót do ożywienia gospodarczego, aktywizację zawodową i wyzwolenie społecznej przedsiębiorczości;

- * stworzenie polskim rodzinom optymalnych warunków, ze szczególnym uwzględnieniem interesów młodego pokolenia;

- * zapewnienie rozwoju nowoczesnej oświaty, narodowej kultury i nauki;

- * szybkie i pomyślne włączenie Polski do Unii Europejskiej, w której państwa narodowe będą zachowywały swoje wartości i tożsamość, oraz nasz udział w tworzeniu jej przyszłego kształtu.

Uważamy, że celem głównym polityki państwa powinno być: zasobne, harmonijne i bezpieczne społeczeństwo. Zdrowe fizyczne i moralne.

II. Uczciwe państwo, bezpieczni obywatele.

1. W trakcie wielkich zmian systemowych; równoległe do licznych regulacji prawnych, podczas przepływu ogromnego majątku państwowego, pojawiają się ludzie i grupy pragnący zaspokajać własne interesy kosztem innych i wbrew prawu. Szczególnie niebezpieczna jest ich aktywność w kręgach władzy.

Będziemy stanowczo zwalczać korupcję. Będziemy eliminować z naszych szeregów nie tylko tych, którzy wchodzą w konflikt z prawem lecz także tych, których postępowanie staje się naganne moralnie.

Działania rządu AWS w tym obszarze są widoczne. Powinny być kontynuowane. Dla zapewnienia ich skuteczności niezbędne są rozwiązania systemowe:

- * po pierwsze, ograniczenie sytuacji sprzyjających korupcji (wielkość koncesji, uznaniowość decyzji w sprawach o wielkiej skali majątkowej kryteria polityczne w obieraniu członków rad nadzorczych w spółkach Skarbu Państwa itp.);

- * po drugie, objęcie pełną kontrolą stanu majątkowego osób pełniących funkcje publiczne, a także urzędników państwowych wysokiego szczebla. To również na nich powinien spocząć obowiązek wykazania zasobów majątkowych;

- * po trzecie, wprowadzenie w prawie karnym rozwiązań niweczących zмовę milczenia pomiędzy dającym i biorącym łapówki.

2. Zapewnienie bezpieczeństwa życiu, zdrowiu oraz mieniu obywateli to podstawowy obowiązek państwa. Policja i odpowiednie służby odnotowują znaczne sukcesy, ale rozprawa z korupcją i bandytyzmem w Polsce nie jest zakończona.

Trzeba kontynuować pracę nad organizacyjną i techniczną modernizacją Policji.

Należy dokonać niezbędnych zmian w prawie karnym, w kierunku podniesienia jego represyjności za najcięższe przestępstwa. Zdecydowanie odrzucamy tolerancyjną koncepcję prawa, gwarantującą lepszą ochronę łamiącym je, niż poszkodowanym w wyniku przestępczej działalności.

Kara za przestępstwa przeciwko życiu, zdrowiu i mieniu obywateli musi być orzekana szybko, bo tylko wtedy spełnia

rolę odstrasżającą. Należy uprościć procedury umożliwiając szybkie osądzanie oraz unowocześnić sądownictwo (przwrócić sądy grodzkie, zwiększyć liczbę personelu pomocniczego wymiaru sprawiedliwości, poprawić wyposażenie techniczne).

Dla zapewnienia prestiżu wymiarowi sprawiedliwości niezbędne byłoby jak najszybsze rozpoznawanie spraw dyscyplinarnych wytaczanych sędziom i innym pracownikom wymiaru sprawiedliwości.

III. Zdrowa gospodarka – godne życie.

1. Polska gospodarka rozwija się, ale jej impet słabnie. Nie mamy istotnego wpływu na czynniki zewnętrzne. Natomiast czynniki wewnętrzne możemy stymulować:

- * upraszczać i stabilizować przepisy podatkowe,
- * rozbudowywać narzędzia wspierania eksportu,
- * usprawniać działania aparatu skarbowego,
- * decentralizować finanse publiczne na rzecz samorządów,
- * sprzyjać napływowi długoterminowego kapitału zagranicznego,
- * kontynuować restrukturyzację kluczowych gałęzi gospodarki,
- * usprawniać działania zreformowanych już dziedzin gospodarki i życia społecznego.

2. Jako formacja prawicowa o chrześcijańskim i solidarnościowym rodowdzie doceniamy i promujemy gospodarkę rynkową opartą na dialogu społecznym. Popieramy ludzi dynamicznych i przedsiębiorczych – ale nie zapominamy o słabszych. Pomagamy i stwarzamy im szanse. Harmonijny rozwój całego społeczeństwa to fundament naszych działań także w gospodarce.

Problemem podstawowym jest dziś walka z bezrobociem. Wchodzenie na rynek pracy roczników wyżu demograficznego problem ten pogłębia. Następstwa bezrobocia mają nie tylko wymiar gospodarczy. Grożą kondycji fizycznej i psychicznej szerokich kręgów narodu. Toteż państwo musi czynnie uczestniczyć w tworzeniu warunków do powstawania nowych miejsc pracy. Kierunek zasadniczy zaś, to pobudzanie wzrostu gospodarczego.

Należy pilnie:

- * preferować rozwój małych i średnich przedsiębiorstw – poprzez odpowiednią politykę podatkową, ułatwienie dostępu do kredytów, wprowadzanie szczególnych rozwiązań dla zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach;
- * tworzyć ułatwienia w dostępie do pracy dla absolwentów szkół wszystkich typów, poprzez szczególne regulacje zapewniające przejście przez państwo po-

zapłacowych kosztów zatrudnienia tej kategorii pracowników;

* stymulować tworzenie nowych miejsc pracy za pomocą polityki finansowej państwa, przede wszystkim zaś stosując ulgi podatkowe;

* kontynuować racjonalizację kształcenia zawodowego, eliminując kształcenie w tych zawodach, na które zapotrzebowanie maleje oraz tworząc jak najlepsze warunki przekwalifikowania przy wsparciu funduszy publicznych;

* dofinansowywać określone inwestycje o dużym znaczeniu gospodarczym (np. budowa autostrad), zapewniając w ten sposób zatrudnienie licznym pracownikom;

* zapewnić większą mobilność mieszkańcom mniejszych miejscowości poprzez wspieranie rozwoju lokalnych sieci komunikacyjnych umożliwiających łatwe dojazdy do pracy. Państwo musi w tym zakresie pomagać władzom samorządowym.

3. Szczególną uwagę zwrócić należy na sytuację polskiej wsi. W tym obszarze obecny, prawicowy rząd zrobił niemało. W obliczu wejścia do Unii Europejskiej konieczna jest jednak zasadnicza modernizacja rolnictwa.

Potrzebne są zwłaszcza:

* działania na rzecz zbytu płodów rolnych po godziwych cenach: ochrona przed nieuczciwą konkurencją ze strony dotowanej żywności z zagranicy; utrzymanie systemu minimalnych cen na podstawowe produkty rolne oraz ich interwencyjnego skupu;

* odtworzenie sprawnego systemu doradztwa rolniczego;

* określenie preferencyjnych warunków dla powstawania na wsi drobnych zakładów pracy, przede wszystkim związanych z obsługą rolnictwa oraz przetwórstwem płodów rolnych;

* wyrównywanie dysproporcji w zakresie cywilizacyjnego wyposażenia polskiej wsi (poprawa stanu dróg, rozbudowa telefonizacji, budowa wodociągów);

* propagowanie i rozwijanie agroturystyki.

Osobna sprawa to dostęp młodzieży wiejskiej do oświaty. Uważamy, że szkoły na wsi i ich wyposażenie muszą szybko osiągnąć poziom porównywalny z miejskimi.

4. Nie wolno ignorować zjawiska pogłębiającego się podziału na „Polskę A” i „Polskę B”. Przeciwdziałanie tej tendencji wymaga aktywnej polityki regionalnej, która powinna być jednym z priorytetów działania władz. Właśnie z myślą o niej rząd Jerzego Buźka powołał Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, a parlament uchwalił niezbędne regulacje prawne. Ten nowy resort i ten kierunek działania mają swoje uzasadnienie.

Konieczna jest m.in. przemyślana polityka alokacji europejskich funduszy pomocowych. Alokacja środków na terenach gospodarczo zacofanych zapewnia wielkie korzyści, jak choćby podniesienie ich poziomu cywilizacyjnego.

IV. Polska dla rodziny – rodzina dla Polski

Rodzina jest naturalną wspólnotą człowieka. Jest najlepszą instytucją opiekuńczą. Jest najważniejszą instytucją wychowawczą, w której kształtują się pokolenia Polaków. Zdobywają wiedzę życiową, uczą się obowiązków społecznych i obywatelskich.

W minionych czterech latach, w ramach prac pełnomocnika do spraw rodziny, przygotowano kompleksowy program polityki prorodzinnej państwa. Prezentuje on całościowo pogląd AWS na obowiązki państwa wobec polskich rodzin.

Uważamy, że dobre funkcjonowanie rodziny, w tym prawo do samodzielności ekonomicznej, wymaga m.in.:

* wprowadzenia w systemie podatkowym rozwiązań prorodzinnych, uwzględniając, obok wspólnego rozliczania podatkowego małżonków, również liczbę dzieci będących na wychowaniu;

* wspomaganie przez państwo budownictwa mieszkaniowego, w tym budownictwa czynszowego, poprzez ulgi podatkowe; udzielanie preferencyjnych kredytów oraz premii na zakup pierwszego mieszkania;

* rozwijania rodzinnych form opieki nad dziećmi jako efektywną alternatywę dla państwowych placówek opiekuńczo-wychowawczych;

* wprowadzenia świadczenia wychowawczego dla osób wychowujących większą liczbę dzieci przy jednoczesnej rezygnacji z pracy poza domem;

* uruchomienia programów: wspierających rodziców w wychowaniu dzieci; poprawiających współpracę szkoły z organizacjami pozarządowymi i religijnymi; ograniczających dostępność narkotyków, alkoholu i papierosów wśród dzieci i młodzieży.

Inwestowanie w rodzinę, to mądry, szlachetny i skuteczny sposób umacniania państwa.

V. Z wiedzą i kulturą w nowy wiek

1. Szczególne znaczenie dla przyszłości naszej Ojczyzny ma zagwarantowanie pełnego rozwoju tym, którzy wchodzą w dorosłe życie. Ich wiedza, patriotyzm i praca przesądzą o losie Polski w następnych dziesięcioleciach.

Dlatego realizowana dziś reforma edukacji postawiła przed sobą jako cele: podniesienie poziomu wykształcenia młodzieży; wyrównanie szans w dostępie do edukacji dla młodych ludzi mieszkających na wsi i w małych miejscowościach; poprawę jakości edukacji...

Dobre wykształcenie Polaków wymaga:

- * konsekwentnego porządkowania szkolnictwa na wszystkich poziomach nauczania. Zwiększające się oczekiwania wobec nauczycieli muszą być wspomagane radykalną poprawą warunków ich doskonalenia zawodowego. Szczególnie preferencje dotyczyć powinny nauczycieli wiejskich i pracujących w małych miastach;

- * uwzględniania priorytetów edukacyjnych, tj. nauki języków obcych oraz przygotowania informatycznego. Konieczne jest objęcie kształceniem w tym zakresie dzieci i młodzieży już w niższych klasach szkoły podstawowej tak, aby absolwenci gimnazjów byli w pełni przygotowani do kontaktów ze światem zewnętrznym;

- * konsekwentnego przekształcania systemu szkolnictwa w kierunku jego dostosowania do współczesnego rynku pracy i zachęty do aktywnego uczestnictwa młodych w życiu gospodarczym;

- * przywracania wychowawczej funkcji szkoły, respektującej poszanowanie tradycji i tożsamości własnego regionu oraz dziedzictwa narodowego.

2. Opowiadamy się za zdecydowanym wsparciem rozwoju nauki i szkolnictwa wyższego. Powodzenie w tych dziedzinach zadecyduje o przyszłej pozycji Polski w Europie i świecie. AWSP opowiada się za poprawą warunków pracy środowiska naukowego i za szczególną troską państwa o nakłady finansowe na badania.

Będziemy dążyć do:

- * zwiększenia dostępności studiów wyższych, zwłaszcza dla młodzieży wiejskiej i z małych miast;

- * przybliżania szkół wyższych do miejsc zamieszkania studentów poprzez rozwijanie uczelni zawodowych w małych ośrodkach;

- * aktywnej promocji i wspierania przez państwo międzynarodowych kontaktów polskich szkół wyższych. Od aktywności wyższej szkoły w tym zakresie powinny być uzależnione dodatkowe środki i dotacje przyznawane centralnie;

- * przyjęcia regulacji prawnych, eliminujących pozaustawowe bariery rozwoju polskiej nauki, w tym wprowadzających nowe i rzeczywiste oceny poziomu naukowego kadry i placówek.

3. Dla naszych formacji prawicowych, szacunek dla kultury, historii, narodowe wartości i solidarnościowe przesłanie jest bardzo ważne. To one chronią Polaków przed amnezją i przed utratą tożsamości. AWSP przywiązuje do nich duże znaczenie. Wobec zagrożeń związanych z funkcjonowaniem instytucji kultury, konieczne jest podjęcie w tym zakresie dalszych działań naprawczych w postaci przyjęcia, dostosowanej do współczes-

nych warunków, ustawy o instytucjach kulturalnych. Przewidywałaby ona m.in. zróżnicowane formy ich finansowania.

VI. W Europie dobrobytu, w Europie wartości

1. Miejsce Polski jest we wspólnym europejskim domu, stworzonym przez wolne narody. Wybieramy zjednoczoną Europę, bo wywodzimy się z tradycji łańskiejskiej i chrześcijańskiej. Wybieramy ją jako strefę bezpieczeństwa i dobrobytu. Wybieramy też Europę, bo dostrzegamy w niej wspólnotę korzeni i wspólnotę szans. Pragniemy wnieść do niej własny wkład. Pragniemy przyczynić się do utrwalenia w niej tradycyjnych wartości. Opowiadamy się za budową wspólnoty europejskiej opartej o dwie następujące zasady:

- * po pierwsze, uznanie narodów reprezentowanych przez państwa członkowskie, za podmioty konstytuujące Europę. Jedność wielości – to nasze pojmowanie wspólnoty;

- * po drugie, uznanie cywilizacji chrześcijańskiej za fundament europejskiego ładu społecznego. Odrzucamy tu niebezpieczne wizje „Europy bez wartości”, jako grożące nawrotem totalitaryzmów i sprowadzającą politykę jedynie do gry interesów, w której zwycięstwo odnosi bogaty i silny – bez względu na to, po czyjej stronie znajduje się racja.

2. Dzięki wspólnemu wysiłkowi jesteśmy dziś członkiem najsilniejszego paktu obronnego. Przystąpienie do NATO i uzyskiwanie w nim dobrej pozycji wiarygodnego partnera, to jedno z najważniejszych polskich dokonań.

Pragniemy, aby nasze dzisiejsze poczucie bezpieczeństwa stało się udziałem naszych wschodnich sąsiadów. Będziemy wspierać wszelkie działania prowadzące do tego celu.

3. „Solidarność” lat 1980-81 stworzyła niepowtarzalny w skali świata wzór obywatelskiego myślenia i działania dla kraju. „Solidarność” podczas przemian lat 90. pokazała, jak wspomagać trudne reformy państwa. Uważamy, że warto nadal korzystać z tamtego dorobku.

Akcja Wyborcza Solidarność Prawicy jest zainteresowana solidarną współpracą krajów Europy i obszaru atlantyckiego.

W tej współpracy, w solidarności narodów cywilizacji łańskiejskiej, upatrujemy najlepsze gwarancje pomyślności dla Polski, dla naszej części Europy i świata.

Trzeci rok działalności władz NSZZ „Solidarność” aktualnej czteroletniej kadencji przebiegał w dalszym ciągu w trudnych warunkach. Naturalne napięcia społeczne związane z kontynuowaniem restrukturyzacji gospodarki i przekształceń własnościowych ulegały zaostrzeniu m.in. z powodu zahamowania wzrostu gospodarczego, co przyspiesza upadłość przedsiębiorstw i rosnącego bezrobocia.

NSZZ „Solidarność” bronił interesów i praw pracowniczych przede wszystkim na drodze negocjacji z rządem i aktywny udział w procesie tworzenia prawa, a także rozmów z pracodawcami oraz uczestnictwo w licznych komisjach i zespołach trójstronnych. Dialog społeczny w dalszym ciągu nie funkcjonuje sprawnie (trwa m.in. bojkot Komisji Trójstronnej przez OPZZ, brak spójności w działaniach poszczególnych resortów). Sukcesem było uchwalenie ustawy o Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych, (na bazie kompromisu między partnerami społecznymi), co stwarza szansę na poprawę sytuacji.

NSZZ „Solidarność” wycofał się z bezpośredniego zaangażowania w życie polityczne, występując z AWS. Stojąc przed wspomnianymi wyżej wyzwaniami oraz wobec coraz trudniejszych warunków działalności związkowej uaktualnia swój program działania, dostosowując się do zmieniającej się w wyniku reform i przekształceń ekonomicznych sytuacji.

I. NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

– SPRAWY

WEWNĄTRZZWIĄZKOWE

1. Organizacja i struktury Związku

1.1 Struktury regionalne

Komisja Krajowa w dwóch przypadkach zdecydowała o zmianie zasięgu działania regionów: Region Warmińsko-Mazurski rozszerzył teren swojego działania o powiat braniewski w województwie warmińsko-mazurskim – wcześniej objęty działaniem Regionu Elbląskiego, a Region Ziemi Łódzkiej rozszerzył teren swojego działania o powiat kutnowski w województwie łódzkim – wcześniej objęty działaniem Regionu Płockiego.

1.2 Struktury branżowe

Zostały zarejestrowane Sekcje Krajowe NSZZ „Solidarność” Pracowników Doradztwa Rolniczego i Pogotowia Ratunkowego. Udzielono pomocy w integracji sekcji krajowych Pracowników Przemysłu Mięsnego i Przemysłu Drobiarskiego oraz organizacji zakładowych sektora tłuszczonego w jedną Sekcję Krajową Przemysłu Mięsnego, Drobiowego i Tłuszczonego.

Zorganizowano spotkanie delegatów na KZD wywodzących się ze struktur branżowych poświęcone omówieniu kierunków reformy strukturalnej NSZZ „Solidarność”. Przedstawiciele KK uczestniczyli w wzd oraz posiedzeniach rad struktur branżowych. Organizowano cykliczne spotkania przewodniczących krajowych sekretariatów branżowych.

Informacja o pracy Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w okresie listopad 2000 r. – wrzesień 2001 r. przygotowana na XIV Krajowy Zjazd Delegatów

1.2 Dostosowanie do struktury pracodawcy

Kontynuowane jest dostosowywanie struktury Związku do zmieniającej się struktury organizacyjnej przedsiębiorstw. W opisywanym okresie Komisja Krajowa zarejestrowała 6 nowych międzyzakładowych komisji koordynacyjnych:

MKK Regionalnych Oddziałów Przesyłu PGNiG S.A.,

MKK Południowego Koncernu Energetycznego S.A.,

MKK przy Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Radomiu,

MKK Pracowników Ochotniczych Hufców Pracy.

MKK real,- Polska.

MKK Hochtief Polska sp. z o. o.

Komisja Krajowa wspierała działaczy „Solidarności” w przedsiębiorstwach ponadnarodowych poprzez szkolenia i pomoc merytoryczną w ich zabiegach o włączenie do pracy w Europejskich Radach Zakładowych. Zorganizowała konferencję nt. Europejskich Rad Zakładowych (wraz z publikacją broszury promującej dyrektywę o ERZ).

Rozwijana jest baza danych o przedsiębiorstwach ponadnarodowych.

2. Pozyskiwanie członków

W omawianym okresie w dalszym ciągu zmniejszała się liczba członków, co było spowodowane głównie procesami gospodarczymi, które skutkują często zmniejszaniem zatrudnienia w branżach i zakładach o dużym uzwiązkowieniu. Powstaje wiele nowych zakładów pracy, w których nie ma żadnej organizacji związkowej. Aby zahamować te niekorzystne tendencje, Komisja Krajowa oraz wiele zarządów regionów i organizacji zakładowych podjęły akcję pozyskiwania członków. Działanie to polegało na organizowaniu pracowników: zakładaniu organizacji związkowych w zakładach, gdzie nie ma NSZZ „Solidarność” oraz pracy nad zwiększaniem liczby członków w zakładach, w których istnieją jego organizacje. Dział Rozwoju Związku utworzony w 1999 r., współpracując z koordynatorami regionalnymi i branżowymi organizatorami oraz wszystkimi działami Komisji Krajowej zanotował pierwsze sukcesy. Do Związku wstąpiło kilkanaście tysięcy niezrzeszonych wcześniej pracowników. W efekcie tych procesów NSZZ „Solidarność” liczy obecnie ok. 930 tys. członków płacących składki.

Wzrasta przekonanie o wadze organizowania niezrzeszonych pracowników. Pozyskiwanie nowych członków systematycznie staje się programem wszystkich struktur Związku. Szczególnie ważne jest zorganizowanie Związku w zakładach przemysłu motoryzacyjnego i

międzynarodowych firmach takich jak supermarkety (w sieciach Real, Géant, Auchan, Tesco, Carrefour). Jednak po wnikliwej analizie uzwiązkowania okazuje się, że dotychczasowe działania nie są wystarczające. Warunkiem większej skuteczności jest przeznaczenie znacznie większych środków na ten cel – zarówno w budżecie Komisji Krajowej, jak i zarządów regionów. Drugą, bardzo istotną przesłanką powodzenia jest ściśle współdziałanie działaczy zaangażowanych przy pozyskiwaniu nowych członków z Działem Rozwoju Związku KK.

3. Praca Komisji Krajowej

Od listopada 2000 r. do września 2001 r. odbyło się 9 posiedzeń Komisji Krajowej (w tym 2 poza Gdańskiem – w Świdrze i Warszawie), w trakcie których przyjęto 43 dokumenty KK (w tym 28 uchwał). Obrady Komisji utrudniało nieprzestrzeganie przyjętego regulaminu pracy oraz brak kworum przed wyczerpaniem porządku obrad (lista obecności w załączeniu).

Pracę Komisji organizowało Prezydium KK, które zbierało się 34 razy i przyjęło 151 decyzji, stanowisk, oświadczeń. Dotyczyły one głównie spraw wewnątrzwiązkowych (zmiany istniejących struktur i rejestracji nowych, przygotowania pracy KK) i opiniowania aktów prawnych. Prezydium często spotykało się z przedstawicielami sekcji i innych struktur Związku w celu dokładniejszego zapoznania się z ich problemami lub lepszego przygotowania decyzji. Członkowie Prezydium KK brali udział w licznych spotkaniach i interwencjach w ministerstwach oraz centralnych i regionalnych urzędach administracji państwowej.

Obrady Komisji Krajowej oraz Prezydium KK wielokrotnie były poświęcone problemom pracowników poszczególnych sektorów, a rozprzeczaly je analizy i poszukiwania rozwiązań prowadzone przez merytoryczne działy KK współpracujące z przedstawicielami poszczególnych sekretariatów (m.in. Metalowców, Łączności, Górnictwa i Energetyki, Służb Publicznych) i sekcji (m.in. Górnictwa Węgla Brunatnego, Przemysłu Piwowarskiego, Przemysłu Motoryzacyjnego, Górnictwa Węgla Kamiennego).

Poza plenarnymi posiedzeniami członkowie KK angażowali się w prace stałych i powoływanych ad hoc zespołów.

Zespół ds. przeciwdziałania bezrobociu przedstawił 15 zagrożeń dla polskiego rynku pracy oraz przyjął plan pracy na rok 2001. Następnie przygotował on opinię na rzecz postulatów bieżących i programowych KK w zakresie polityki społeczno-gospodarczej i działań na rynku pracy, w tym kwestie FP, FGŚP i za-

siłków przedemerytalnych (tzw. projekt senacki). Ponadto zapoznał się z propozycjami Polskiej Grupy Konsultingowej CCM w zakresie ograniczania zwolnień pracowniczych i tworzenia nowych miejsc pracy. Odbył także wyjazdowe posiedzenia w Elblągu, Lubartowie i Wadowicach, a członkowie zespołu obsługiwali głównie komisje sejmowe, senackie i seminaria poświęcone problemom rynku pracy.

Zespół ds. prawa pracy odbył kilka spotkań (nigdy w pełnym składzie) z udziałem członków Prezydium KK i zaproszonych ekspertów. Podstawowym zajęciem jego członków było uczestnictwo w posiedzeniach komisji i podkomisji sejmowych pracujących nad nowelizacją prawa pracy. Przedstawiciele zespołu brali także udział w rozmowach z pracodawcami (PKPP, KPP, BCC).

Zespół ds. polityki społecznej działalność swoją opierał na pracy podzespołów zajmujących się następującymi zagadnieniami:

- wynagrodzenia pracowników sektora przedsiębiorstw
- wynagrodzenia pracowników sfery budżetowej
- płaca minimalna
- pomoc społeczna (m.in. kryteria interwencji socjalnej, minimum socjalne, minimum egzystencji oraz minimalny dochód gwarantowany)
- świadczenia na rzecz rodziny
- problemy osób niepełnosprawnych
- mieszkalnictwo.

Członkowie podzespołów brali udział w opracowywaniu opinii o projektach aktów prawnych oraz prezentacji stanowisk Związku w trakcie spotkań z przedstawicielami rządu i na forum komisji parlamentarnych.

Zespół ds. polityki przemysłowej większość działań poświęcił funkcjonowaniu spółek wchodzących w skład Narodowych Funduszy Inwestycyjnych. Na jego wniosek Prezydium KK zorganizowało spotkanie z ministrem skarbu państwa, co doprowadziło do wypracowania modelu współpracy. Zespół zapoznał się z programem zwalczania bezrobocia oraz ożywienia gospodarki Polskiej Grupy Konsultingowej CCM. Projekt przedłożono władzom AWS, RS AWS i Klubowi Senackiemu – niestety bez żadnego efektu (projekt przyjęła gdańska organizacja pracodawców).

Zespół ds. strategii funkcjonowania NSZZ „Solidarność”. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” przyjęła prace zespołu 12 lipca br. uchwalając standardy funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych.

Ciąg dalszy na str. 10.

Ciąg dalszy ze str. 9

Zespół negocjacyjny ds. rozmów z RS AWS wypracował listę 47 postulatów Związku zaakceptowanych przez Komisję, która zwróciła się z nimi do rządu i parlamentarzystów AWS. Doprowadzono do spotkań na szczycie z członkami rządu i prezydium klubu AWS, które przyspieszyły realizację części z nich. W rezultacie, większość pozostaje jednak zadaniem na następne lata.

Zespół ds. Pracowniczych Programów Emerytalnych został powołany decyzją Prezydium 27 listopada 2000 r. Do jego zadań należała organizacja edukacji ekspertów i działaczy Związku w zakresie PPE, pomoc ekspercka dla podstawowych, regionalnych i branżowych struktur Związku uczestniczących w procesie tworzenia PPE oraz udział w pracach legislacyjnych. W maju 2001 r. rozpoczął się cykl szkoleń prowadzonych przez pracowników Urzędu Nadzoru nad Funduszami Emerytalnymi. W szkoleniu wzięli udział pracownicy merytoryczni zarządów regionów i członkowie KZ przygotowujących się do podpisania PPE. Zespół jest w trakcie tworzenia bazy danych o komisjach zakładowych w przedsiębiorstwach, w których funkcjonują PPE zarejestrowane już w UNFE.

Komisja ds. Integracji Europejskiej (powołana przez Prezydium KK) uczestniczyła w przygotowaniu podręcznika szkoleniowego „NSZZ „Solidarność” a integracja z UE”. Członkowie zespołu brali aktywny udział w konferencjach i seminariach dotyczących integracji, jak również udzielali informacji w zakresie tej tematyki zarówno poszczególnym strukturom i członkom związku, jak również delegacjom zagranicznym i osobom przygotowującym prace naukowe dotyczące opinii Związku nt. poszerzenia UE i jego zaangażowaniem w ten proces.

Na rzecz Komisji Krajowej pracowały również inne zespoły, np. Rada Edukacji Związkowej, zespół ds. ochrony środowiska pracy; zespół ds. pozyskiwania członków Związku, zespół ds. funduszu wspierania statutowych zadań Związku (ich działanie jest opisane w innych miejscach sprawozdania).

Komisja Krajowa udziela pomocy krajowym strukturom branżowym w prowadzonych działaniach wobec rządu i pracodawców, zwłaszcza gdy problemy dotyczą kilku sektorów. Często organizowane były spotkania informacyjno-konsultacyjne w ministerstwach i urzędach centralnych, m.in. Sekretariatu Przemysłu Chemicznego, sekcji krajowych: Pracowników Przemysłu Mięsnego, Pracowników Cywilnych MON, Przemysłu Spirytusowego, Przemysłu Piwowarskiego, Nauki, Bankowców, Pracowników Skarbowych, Pracowników Służby Zdrowia, Pracowników Administracji.

W strukturze biura Komisji Krajowej działali pełnomocnicy i koordynatorzy, odpowiedzialni za organizowanie działalności związkowej dotyczącej niektórych ważnych spraw: równości szans kobiet, młodzieży, osób niepełnosprawnych, po-

zyskiwania członków, integracji europejskiej.

4. Doskonalenie prawa wewnątrz-związkowego

Podczas obrad XIII KZD w Spale postanowiono poddać pod konsultacje projekt nowej wersji Statutu NSZZ „Solidarność”. Uchwała XIII KZD nr 2 zobowiązała wszystkich delegatów na KZD do odpowiedzi na ankietę. Z tego obowiązku wywiązało się 201 delegatów. Po uwzględnieniu wyników ankiety oraz innych uwag struktur Związku Komisja Statutowa w maju przedstawiła do konsultacji nowy projekt Statutu, który został poddany szerokiej konsultacji. Napłynęły uwagi od ponad 60 struktur Związku. Uwzględniając przekazane uwagi, Komisja Statutowa opracowała nową wersję Statutu i zamierza przedstawić je delegatom na obecnej sesji KZD w Poznaniu.

Przyjęto nową ordynację wyborczą Związku oraz uchwały regulujące m.in. zasady członkostwa i łączenia funkcji.

5. Majątek i finanse Związku

5.1 Składki, gospodarka finansowa
Podstawowym źródłem przychodów Związku, pozostawały składki członkowskie. Sprawność ich przekazywania na rzecz Komisji Krajowej, mimo pewnej poprawy, w dalszym ciągu nie jest wystarczająca. Zwiększenie wpływów do KK zanotowano na początku 2001 roku. Było to rezultatem nie tylko lutowego posiedzenia KK, w czasie którego omawiano problem realizacji powinności składkowych przez regiony, ale również potrącania kwot należnych Komisji z tytułu składek (w tym także na fundusz strajkowy) ze środków uzyskanych po umowie z Zurich Group i przekazywanych w ramach dotacji do regionów.

W omawianym okresie znowu kilka regionów (na ogół powtarzających się) zalegało w odprowadzaniu składki. Regiony, u których występowały uchybienia w zakresie odprowadzanej składki, były upominane pisemnie przez Skarbnika, co na ogół dawało chwilową poprawę sytuacji. Niektóre z nich, a także te, które znalazły się w przejściowych trudnościach finansowych, zwracały się do Komisji Krajowej o udzielenie zapomogi zwrotnej na pokrycie zobowiązań składkowych (nie dotyczyło to funduszu strajkowego) i na ogół te wnioski w dużym stopniu były rozpatrywane pozytywnie. Z kilkoma zarządami regionów zawarto umowę o wywiązywaniu się z zaległości składkowych. Niestety, realizacja tych umów również przebiegała bardzo opornie. Pewne nadzieje z uregulowaniem zobowiązań składkowych przez regiony wiązały się z uzyskaniem przez nie, z tytułu rewindykacji funduszy w postaci obligacji.

Również wielkość składki przekazywanej dla Komisji Krajowej budziła pewne wątpliwości (średnia wartość składki liczona na jednego członka Związku w poszczególnych regionach różniła się niekiedy prawie 7-krotnie). Podobnie sytuacja przedstawiała się w zakresie poboru składki na rzecz krajowego funduszu strajkowego. Dodatkowo dość często w

poszczególnych regionach występowała dysproporcja w zakresie składek na rzecz KK i krajowego funduszu strajkowego na niekorzyść tego ostatniego.

Komisja Krajowa była systematycznie informowana o sytuacji w zakresie odprowadzanych składek, głównie poprzez przekazywanie aktualnych zestawień składek na rzecz Komisji Krajowej i na rzecz krajowego funduszu strajkowego w ujęciu procentowym, a także wyszczególnieniem liderów i outsiderów w tym zakresie.

W tym roku wpływy ze składek (bez składek na rzecz krajowego funduszu strajkowego) stanowiły około 70% wszystkich wpływów ujętych w budżetach Komisji Krajowej. Wydatki były tradycyjnie ujęte w budżetach KK w rozbięciu na główne cele statutowe. Nastąpił wzrost wydatków wynikający ze wzrostu cen. Ważniejsze wydatki, poza standardowymi, to środki przeznaczone na organizację KZD – 300 tys. (ostatnio były to znacznie mniejsze kwoty) i pomoc dla powodzi (łącznie ze zbiórką na rzecz ofiar powodzi – przeznaczono na ten cel 138 tys. zł).

5.2 Fundusz strajkowy

Od zakończenia obrad XIII KZD dokonano wyłącznie znikomych wydatków ze środków Krajowego Funduszu Strajkowego związanych z zeszłoroczną manifestacją Związku. Środki funduszu strajkowego są ulokowane zgodnie z postanowieniem uchwały IX KZD nr 10, a więc większość na rocznych lokatach, a pozostałe, stanowiące mniej niż połowę wszystkich, w papierach wartościowych (w tej chwili obligacje z tytułu rewindykacji majątku Związku) i nieruchomościach. Następuje stały wzrost wysokości środków zgromadzonych na krajowym funduszu strajkowym, co jest efektem nie tylko kolejnych wpływów składkowych, ale również odsetek z tytułu lokat bankowych.

5.3 Majątek Związku. Działalność gospodarcza podmiotów utworzonych przez KK

W ostatnich 15 miesiącach nastąpił zdecydowany wzrost majątku, którym dysponuje Komisja Krajowa. Przede wszystkim miały wpływ na to dwa wydarzenia: zawarcie ugody z Zurich-Group i sfinalizowanie procedury rewindykacji majątku utraconego w stanie wojennym poprzez przekazanie strukturom Związku obligacji Skarbu Państwa. Środki finansowe będące skutkiem ugody zostały przekazane KK jeszcze przed rozpoczęciem XIII KZD, co przyczyniło się do podjęcia uchwały nr 3.

W jej następstwie Komisja Krajowa utworzyła fundusz wspierania statutowych zadań Związku, określiła jego regulamin i wybrała Zespół, którego zadaniem jest nadzorowanie gospodarowania środkami funduszu. Generalną zasadą polityki funduszu jest lokowanie tych środków w bezpieczne inwestycje (przede wszystkim instrumenty finansowe) i dokonywanie wydatków jedynie do wielkości będącej różnicą pomiędzy faktycznym wzrostem funduszu, a wzro-

stem, który wynikałby z przyrostu inflacji. W ten sposób realna wartość funduszu nie ulegnie zmniejszeniu i stanowić on będzie zasilenie budżetów zarządów regionów, rad krajowych sekretariatów branżowych i Komisji Krajowej.

Na fundusze wspierania statutowych zadań Związku przelano środki uzyskane w wyniku umowy, po uprzednim przekazaniu części z nich strukturalnym i branżowym (2 mln zł regionom proporcjonalnie do wielkości wnoszonej składki na rzecz Komisji Krajowej oraz 265 tys. zł zarządom regionów i radom krajowych sekretariatów branżowych na dofinansowanie uruchomienia poczty elektronicznej.

W wyniku współpracy Skarbnika KK z Zespołem ds. funduszu wspierania statutowych zadań Związku została wypracowana strategia inwestowania środków zgromadzonych na tym funduszu. Zgodnie z nią dokonano wykupu od struktur Związku wierzytelności Skarbu Państwa zamienione następnie na obligacje. Ponadto ponad połowę środków postanowiono ulokować w dwóch funduszach inwestycyjnych – INVESCO i Skarbiec. Pozostałe środki pozostają na lokatach bankowych.

Współpraca z Invesco, zgodnie z intencją obu stron, ma mieć charakter długofalowy i zakres usług Invesco dla Związku będzie stopniowo rozszerzany. W tej chwili obie strony porozumienia współdziałają w zakresie pracowniczych programów emerytalnych.

W okresie objętym sprawozdaniem nie nastąpiły znaczące zmiany w stanie posiadania nieruchomości. Na początku tego roku zostały oddane do użytkowania sale szkoleniowe w zarządzanym przez Spółkę „Dekom” hotelu „Dal” i dzięki czemu może on spełniać rolę ośrodka szkoleniowego naszego Związku. Inwestycja ta została sfinansowana w 17% z darowizny belgijskiego związku zawodowego ACV-CSC. Poważne problemy wiążą się z sanatorium „Bałtyk” w Kołobrzegu, a szczególnie z niezakończoną budową basenu. Błędy i zaniedbania jakie zostały poczynione przez poprzedniego użytkownika tego obiektu, zmusiły do poważnych wydatków na jego przebudowę i remont budynku. Spółka „Dekom” zaciągnęła znaczną pożyczkę w wysokości pozwalającej na sfinansowanie przedsięwzięcia związanych ze wspomnianymi pracami budowlanymi w Kołobrzegu. Nie udało się uregulować kwestii związanych z nieruchomością otrzymaną po podziale majątku CRZZ mieszczącej się w Warszawie przy ul. Oboźnej. Podjęto dalsze prace renowacyjne w budynku, w którym mieści się siedziba Komisji Krajowej.

Zgodnie z jedną z podstawowych zasad naszego Związku, działalność gospodarcza Komisji Krajowej jest dokonywana wyłącznie w podmiotach gospodarczych utworzonych przez Komisję Krajową. W zdecydowanej większości dotyczy to spółek prawa handlowego. Działalność spółki „Dekom” została omówiona powyżej.

Najstarszą spółką założoną przez Komisję Krajową jest Fundusz Gospodarczy Sp. z o.o. Jedynym jej udziałowcem jest

NSZZ „Solidarność”. W ostatnim okresie firma ta zajmowała się działalnością akwizycyjną związaną z działalnością ubezpieczeniową oraz archiwizacją. Spółka zanotowała w ubiegłym roku stratę a także drastycznie zmniejszyła zatrudnienie.

Kolejną spółką jest Tysol Sp. z o.o. Przedmiotem jej działalności w ostatnim okresie było prawie wyłącznie wydawanie „Tygodnika Solidarność”. Rok 2000 zakończyła stratą bilansową. W spółce tej nastąpiły zmiany w składzie zarządu i w tej chwili znów jest jednoosobowy. Ze strony pracowników została wysunięta propozycja restrukturyzacji spółki polegająca na zbyciu im udziałów spółki. Propozycja ta jest przedmiotem analizy ze strony Prezydium KK.

Fundacja Gospodarcza prowadzi działalność głównie wydawniczą, współuczestniczy w utworzeniu spółki, która będzie wdrażać technologię T-Wall. Ze względu na olbrzymie zobowiązania, ma trudności z płynnością finansową.

NSZZ „Solidarność” jest ponadto jednym z fundatorów następujących fundacji: „Pro Patria – Bastion Św. Rocha” oraz Centrum Solidarności. Rozpoczęła działalność Fundacja Promocji Solidarności, której jedynym fundatorem jest NSZZ „Solidarność”.

5.4 Rewindykacja majątku

Jedną z najistotniejszych dróg wzmocnienia finansowego Związku, której Komisja Krajowa poświęciła wiele uwagi, było doprowadzenie do realizacji orzeczeń Społecznej Komisji Rewindykacyjnej ws. majątku utraconego w stanie wojennym. Po wywalczeniu dzięki kilkuletniemu zabiegom dwóch nowelizacji ustawy rewindykacyjnej przeszkodą do zaspokojenia roszczeń stał się brak środków w budżecie państwa. W wyniku starań Komisji Krajowej Minister Finansów zaproponował realizowane aktualnie rozwiązania polegające na zaspokojeniu roszczeń Związku obligacjami Skarbu Państwa. Na podstawie ustawy z dnia 29.03.2001 r., o zasadach i formach uregulowania zobowiązań Skarbu Państwa wynikających z orzeczeń Społecznej Komisji Rewindykacyjnej, skutecznie zrealizowano część zobowiązań Skarbu Państwa właśnie w formie obligacji. Uprawnieni posiadający orzeczenia Społecznej Komisji Rewindykacyjnej wydane do dnia 31.12.2000 r. w połowie sierpnia br. otrzymali je na swoje rachunki papierów wartościowych.

KK zapewniła w sprawie rewindykacji pomoc prawną wszystkim zainteresowanym. Podjęto duży wysiłek wykupu orzeczeń od Komisji Zakładowych na warunkach możliwie najkorzystniejszych dla zbywających.

W kwietniu br. podjęto negocjacje z kierownictwem OPZZ w sprawach majątkowych. W części dotyczącej zwrotu zwaloryzowanych pieniędzy po byłej CRZZ zakończyły się one sukcesem i regulacją ustawową (przy ustawie o komisji trójstronnej), w wyniku której w marcu przyszłego roku Solidarność otrzyma środki rzędu 50 mln PLN. Kwota 25 mln zł przejęta w 1997 roku przez OPZZ będzie uwzględniona w rozliczeniu należnym mu środków. Trwają bardzo

intensywne negocjacje dotyczące majątku FWP, zmierzające do podziału według zasady pół na pół.

4. Szkolenia związkowe

Szkolenia związkowe, które prowadzi Komisja Krajowa organizowane są przede wszystkim przez Dział Szkoleń, który został przeniesiony z Fundacji Gospodarczej do KK, a sporadycznie także i przez inne działy, takie jak integracji europejskiej, polityki ekonomicznej, branżowy. Szkolenia te finansowane są ze źródeł Komisji Krajowej oraz ze środków instytucji zagranicznych (związków zawodowych i fundacji), takich jak CFDT, LO-Sweden, Fundacja Friedricha Eberta, ETUCO, MOP. Związek współpracował aktywnie z Europejską Fundacją Szkoleniową (ETF).

W roku 2001 od stycznia do lipca metodycy Działu Szkoleń przeszkolili 533 trenerów i działaczy NSZZ „Solidarność” (w tym 189 kobiet) w ok. 33 szkoleniach. Prowadzone były następujące typy szkoleń:

- * Szkolenie metodyczne dla przyszłych instruktorów związkowych
- * Wizualizacja procesu nauczania
- * Psychologia grupy
- * Szkolenie ekonomiczne
- * Rozwój Związku
- * Szkolenie ogólnozwiązkowe dla działaczy
- * Trening umiejętności społecznych
- * Razem w „Solidarności”
- * Komisje rewizyjne
- * Zarządzanie strategiczne (Lider/CFDT)

- * Komunikacja interpersonalna (Lider/CFDT)

- * Aktywizacja dla regionów: Podkarpacie, Toruńskiego, Podbeskidzie, Ziemia Przemyska, Śląsk Opolski, Płockiego, Kujaw i Ziemi Dobrzyńskiej, Jeleniogórskiego, Warmińsko-Mazurskiego.

Rok bieżący jest ostatnim, w którym prowadzone są szkolenia w ramach projektu „Aktywizacja regionów”. Odbyły się także 4 spotkania zespołu „Lider/CFDT”, który pracuje nad programem szkolenia dla liderów NSZZ „Solidarność”. W ramach projektu „Kobiety/Szwecja” miało miejsce spotkanie koordynatorek regionalnych.

Przygotowywane są nowe materiały szkoleniowe: podręcznik szkolenia „NSZZ Solidarność a integracja z UE”, Komisje Rewizyjne, Układy Zbiorowe Pracy (część prawna), zmieniona wersja podręcznika szkolenia „Razem w „Solidarności”.

Trenerzy Działu Szkoleń, pracownicy KK oraz trenerzy regionalni brali udział w szkoleniach organizowanych przez ETUCO oraz inne związki zawodowe. Przedstawiciel KK uczestniczył w pracach europejskiej instytucji zajmującej się problemami kształcenia ustawicznego CEDEFOP.

Od połowy sierpnia br. działa strona internetowa Działu Szkoleń w wersji językowej polskiej (niebawem w języku angielskim).

Ciąg dalszy

w następnym numerze „BI”

Tablica przy Lipowej

Prezydium Zarządu Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność” zwraca się z apelem do Komisji Zakładowych oraz członków NSZZ „Solidarność” o udzielenie wsparcia finansowego dla inicjatywy Klubu Więzionych, Internowanych i Represjonowanych w Białymstoku, zmierzającej do wmurowania tablicy pamiątkowej na gmachu komisariatu przy ulicy Lipowej w Białymstoku. Tablica będzie upamiętniała ofiary i oddawała hołd wszystkim tym, którzy byli wierni ideałom Solidarności w 20. rocznicę wprowadzenia stanu wojennego.

Środki pieniężne przeznaczone na ten cel, należy przekazywać na konto:

Klub WIR Białystok,
ul. Suraska 1 p. 218
PKO BP II Oddział Białystok
10201329-231879-270-1

Białostockie Towarzystwo Przyjaciół Sztuk Pięknych

zaprasza do

GALERII

ul. Warszawska 25, tel. 7327-729
od poniedziałku do piątku w godz. 10.00 - 17.00

- ◆ od nas każdy wychodzi zadowolony z dokonanego zakupu
- ◆ rozsądne ceny - duży wybór
- ◆ tania kserokopie do A3 (zoom 50% - 200%)
- ◆ wystawiamy rachunki

papier firmowy, plakaty,
druki reklamowe **RÓWNIEŻ W KOLORZE**
także na papierze samoprzylepnych

XI MIĘDZYNARODOWY FESTIWAL BRYDŻA SPORTOWEGO

„SOLIDARNOŚĆ”

Słupsk, 10-19 SIERPNI 2001

Po raz kolejny w Festiwalu „Solidarności”, największej imprezie brydżowej w Polsce uczestniczyła reprezentacja Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”. W Festiwalu, oprócz międzynarodowej obsady, roiło się od rodzimych arcymistrzów. Nasza reprezentacja w składzie: Jan Gardocki, Marian Urwanowicz, Marek Skorski i Sławomir Bolesta ze względu na równoczesne uczestnictwo w mistrzostwach Polski „Solidarności” musiała się ograniczyć do uwzględnienia w swoim składzie zawodników o tytule kwalifikacyjnym nie przekraczającym mistrza krajowego (było ich trzech). Za zajmowane miejsca naszym zawodnikom udało się zdobyć punkty zbierane do uzyskania kolejnego tytułu kwalifikacyjnego. Największy sukces w drugim dniu Festiwalu odniósł Marian Urwanowicz w turnieju indywidualnym, który zajął 26 miejsce wśród 332 zawodników, co dało mu 4 miejsce w III Indywidualnych Mistrzostwach Polski i było dobrym prognostykiem przed kolejnymi turniejami. Niestety prognozy nie sprawdziły się i do dobrych osiągnięć zaliczyć trzeba dobre punktowane 26 miejsce na 172 pary w V Festiwalowym turnieju pary: J. Gardocki, M. Urwanowicz oraz 28 na 138 w VII Festiwalowym turnieju par granych systemem barometr (jednoczesne granie przez wszystkie pary tych samych rozdzeń

i z opóźnieniem jednej rundy podawanie na bieżąco wyników) pary M. Skorski i S. Bolesta.

Ostatecznie w pozostałych turniejach mających rangę mistrzostw Polski „Solidarności” nasi reprezentanci zajęli odległe miejsca. W turnieju teamów nasza drużyna zajęła 6 miejsce na 8 drużyn solidarnościowych. Punktację długofalową Festiwalu wygrał Josef Pieronek z Niemiec i on otrzymał nagrodę: czerwonego Daewoo Lanosa. Drugim w punktacji długofalowej i zdobywcą nagrody w wysokości 15000 zł był polski arcymistrz międzynarodowy, wielokrotny reprezentant Polski – Jacek Pszczoła. W punktacji długofalowej sklasyfikowano łącznie 408 zawodników, M. Urwanowicz zajął 143 miejsce, J. Gardocki – 281 miejsce, a S. Bolesta i M. Skorski sklasyfikowani zostali na 324 miejscu. Festiwalowy turniej teamów wygrała Unia Winhaus reprezentująca Wielkopolskę. W składzie zwycięskiej drużyny wystąpiło 5 arcymistrzów, międzynarodowych i 1 arcymistrz.

Uważamy, że w kolejnym Festiwalu w 2002 roku będzie uczestniczyć reprezentacja regionu podlaskiego. Jej obecność jest jak najbardziej wskazana, a nauki z wyjazdów powinny procentować, nie mówiąc o satysfakcji gdy od czasu do czasu „obje się” arcymistrzów.

Jan GARDOCKI

Jeżeli:

- * rysujesz
- * rzeźbisz
- * malujesz
- * fotografujesz
- * chcesz działać

**ZAPISZ SIĘ DO
BTSzP!!!**

BIULETYN INFORMACYJNY
NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
REGIONU PODLASKIEGO

Solidarność

ADRES REDAKCJI: ul. Suraska 1, pok. 203, 15-093 Białystok, tel. 7423-246 w. 310.
fax 742-32-48

REDAKCJA: Mirosław Markowski (red. naczelny)

Artur Jan Szczęsny (sekretarz redakcji), Jan Grochowski
oraz Zespół.

WYDAWCA: Zarząd Regionu Podlaskiego NSZZ „Solidarność”